ZLO MÁ VÍCE TVÁŘÍ.
DOKÁŽE **ERIKA FOSTEROVÁ**
ODHALIT VŠECHNY?

SVĚTOVÝ #1 BESTSELLER

ROBERT BRYNDZA

ANDĚL SMRTI

OD AUTORA SVĚTOVÉHO BESTSELLERU
DÍVKA V LEDU

COSMOPOLIS

COSMOPOLIS

Robert Bryndza

ANDĚL SMRTI

ZLO MÁ VÍCE TVÁŘÍ.
DOKÁŽE **ERIKA FOSTEROVÁ**
ODHALIT VŠECHNY?

SVĚTOVÝ #1 BESTSELLER

ROBERT BRYNDZA

ANDĚL SMRTI

COSMOPOLIS

OD AUTORA SVĚTOVÉHO BESTSELLERU
DÍVKA V LEDU

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude ***trestně stíháno****.*

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

LETHAL VENGEANCE
Robert Bryndza

Copyright © Raven Street Ltd 2024
Robert Bryndza has asserted his right to be identified as the author of this work.
Translation © Kateřina Elisová, 2024
Cover © Henry Steadman, 2024
© Grada Publishing, a. s., 2024

Z anglického originálu Lethal Vengeance, vydaného nakladatelstvím Raven Street Publishing v roce 2024, přeložila Kateřina Elisová
Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová
Korektura Julie Gonzálezová
Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007
Obálka Henry Steadman

COSMOPOLIS

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2024
jako svou 9279. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-7317-4 (ePub)
ISBN 978-80-271-7316-7 (pdf)
ISBN 978-80-271-3688-9 (print)

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, podniky, organizace, místa a události jiné než běžně známé jsou buď produktem autorovy fantazie, nebo jsou použity fiktivně. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, událostmi nebo místy je zcela náhodná.

Tuto knihu věnuji všem svým překladatelům
po celém světě.

„Mým srdcem vládne pomsta, rukou smrt,
do hlavy pere krev a mstyžádost.“

– William Shakespeare, Titus Andronicus –

KAPITOLA 1

PÁTEK 13. LEDNA 2023

Prosím, bože, ať to není žádost o ruku, pomyslela si šéfinspektorka Erika Fosterová. Přelétla pohledem přes rušnou restauraci k Igorovi, který se bavil s jedním z číšníků v bílém saku. Na něčem se domlouvali. Chtěl snad, aby schoval prsten do čokoládového suflé?

Sešli se na večeři v pátek večer v polovině ledna. Náhodou šlo o pátek třináctého a všechno působilo takovým tím vybledlým dojmem, protože už zmizela vánoční výzdoba.

Restaurace se nacházela v horní části OXO Tower a oni měli stůl u okna. Erika viděla dolů na čtvrť Thames Embankment a na řeku, která se valila jako lesklý černý inkoust a na jejíž hladině se ve tmě odráželo osvětlené panorama Londýna. Po dlouhém dni plném papírování a po soudním jednání, kde podala svědeckou výpověď před nepřátelským právním zástupcem několikanásobného násilníka, byla vyčerpaná. Podnik jí připadal až moc nóbl. Číšníci nosili bílé rukavice a na každé straně jejího talíře leželo příliš mnoho nožů a vidliček. A v elegantních šatech se necítila pohodlně.

„Do prdele," zamumlala, když se Igor vrátil ke stolu. Hodil se opravdu do gala a vzal si svůj nejlepší černý oblek.

„O co šlo?" zeptala se hlasitěji.

„Jen jsem se chtěl ujistit, že je šampaňské vychlazené," zasmál se Igor. Objevil se číšník s lahví šampaňského v bílé utěrce, kterou jim předložil jako novorozeně. Igor si ji prohlédl přes brýle s obroučky ze želvoviny a přikývl. Číšník se námahou mírně napjal a pak vytáhl špunt.

„Příjemný zvuk," poznamenal Igor.

„Ano, pane. To si také myslíme," odpověděl s tou správnou směsicí úcty a povýšenosti. „Madam bude ochutnávat?"

Madam by byla ráda, kdybys tady nechal tu lahev a odporoučel se, odsekla mu Erika v duchu, ale navenek se usmála a přikývla.

Nalil jí do sklenice trochu šumivého vína a ustoupil. Erika se napila. Šampaňské ji moc nebralo a přála si, aby to byla vychlazená plechovka s limonádou z pampelišek a lopuchu, kterou by si dala spolu s hranolky. Jenže viděla, že Igor čeká na její verdikt, a tu představu vytěsnila. Chovala se jako mrcha. Kolik svobodných žen by šlo s radostí do pěkné restaurace, kam by je vzal muž, kterého milují?

„Velmi dobré." Číšník se k nim naklonil a naplnil oběma sklenice. Díval se na ně přes rozšířené nosní dírky.

„Jedná se o zvláštní příležitost? Výročí svatby?" Pohrával si s kbelíkem na stojanu a strkal lahev šampaňského do ledu.

„Nejsme manželé," odpověděla Erika.

„Ještě ne." Igor významně mrkl. Erice se stáhly vnitřnosti a sevřela čelist.

Proboha. On se chystá tady mezi všemi těmi lidmi pokleknout.

Ani po více než čtyřech letech nevěděla, jak by měla Igora pojmenovat. *Můj kluk?* Ne, nebyli přece teenageři. *Milenec?* Ne, při

tom označení se otřásla. *Partner?* Ano, partner. Nebyli sice partnery v právnické kanceláři, ale zdálo se jí to jako nejlepší možnost.

„Přála by si madam ještě domácí chléb?“

„Ne.“

„Vychutnejte si, prosím, naše pečlivě vybírané olivové oleje. Výborně se hodí k pečivu.“

„Skvělé,“ Erika zatnula zuby do úsměvu.

„Máte nějaké dotazy k menu?“

„Ne!“ odsekla.

Číšník srazil podpatky, mírně se uklonil a odešel. Igor ji pozoroval přes stůl a pak pozvedl sklenku. Přiťukli si, Erika spěšně usrkla, Igor zaklonil hlavu a vypil většinu šumivého vína. Látka saka se mu napnula na hrudi a ona si všimla boule. Něco měl v kapse. Zamrazilo ji.

Má krabičku s prstenem.

Igor se natáhl přes stůl, položil svoji ruku na její a zhluboka se nadechl. „Eriko, já...“

Erika odtáhla ruku a prudce vstala. „Musím na toaletu.“

„Dobře.“ Zamračil se. „Všechno v pořádku?“

„Jo, v pohodě.“

Přešla rušnou místnost a málem se srazila se dvěma číšníky, kteří nesli obří narozeninový dort plný hořících svíček.

Potřebuju vzduch. Chodba před restaurací byla úzká a hemžila se personálem. Nastoupila do přeplněného výtahu a stiskla tlačítko do přízemí. Hrudník se jí svíral panikou a měla pocit, že nemůže popadnout dech. Ničemu nepomohla ani těla, která se na ni v malém výtahu tlačila. Když se otevřely dveře, prodrala se mezi nimi a ignorovala naštvané pomlaskávání a otrávené obličeje.

Teprve když se ocitla venku a dýchala svěží mrazivý vzduch od řeky, cítila, jak se jí zpomaluje tlukot srdce. Chytila se zábradlí podél zdi nábřeží a dotek chladné oceli jí dělal dobře na kůži.

Telefon zůstal ležet nahoře na stole, ale v malé třpytivé kabelce měla peněženku a policejní průkaz. Uvažovala, že půjde na nádraží Waterloo, stopne si taxík a nechá se odvézt domů. Tím by utnula jakékoli návrhy. Zašmátrala v kabelce a našla malou krabičku cigaret. Byly staré a lehce pomačkané, ale stále použitelné. Kolem procházel nějaký muž a ona ho požádala o zapalovač. Když sepnula dlaně a zapálila si cigaretu, světlo ozářilo jeho hubenou tvář s ostře řezanými rysy. Poděkovala mu a vděčně vdechla.

„Moc nás tu nezůstalo – kuřáků." Usmál se a zmizel.

Erika vydechla, cítila silný příval nikotinu a sledovala, jak kolem ní proplouvá remorkér, který se řítí rychlým proudem řeky. Znovu začala kouřit teprve nedávno. Tu a tam si zapálila. V poslední době spíš častěji. Opravdu se ji Igor chystal požádat o ruku bez jakéhokoli varování? Žili odděleně. Igor měl vlastní byt kousek od jejího domu v Blackheath a několikrát týdně u ní přespával. Kdyby ji požádal o ruku, všechno by se změnilo. Z prvního manželství měl syna Toma. Stala by se manželkou a macechou.

Ne. Igora milovala a s Tomem si byli velmi blízcí, ale nemohla to udělat. Erika už byla vdaná. Mark s ní pracoval u policie a téměř před devíti lety přišel o život spolu s dalšími čtyřmi kolegy při zpackané drogové razii. Erika tu razii vedla. Toho dne byla velicím důstojníkem a vina padala na ni. Stále cítila odpovědnost a vinu. To ji nikdy neopustí.

Nemůže být znovu manželkou. Jejím manželem byl Mark. A stále by jím měl zůstat. Hluboce ji zasáhl film *Srdcová sedma*. Přemýš-

lela, jestli existuje i jiná verze jejího života, ve které by se ten osudný den policejní dodávka porouchala. K zásahu by nikdy nedošlo a Erika s Markem by žili šťastně až do smrti.

Cigaretu vykouřila až příliš rychle. Naposledy potáhla a nedopalek odhodila do vody. Tady v chladu a tichu se cítila klidnější. Prostě bude muset být upřímná. Igora milovala stejně jako jejich společný život. Společný, ale s vlastním prostorem, a to bude muset stačit. Bude to muset přijmout.

* * *

Erika si uvědomila, že do budovy vstoupila jinými dveřmi, až když stála sama ve výtahu, který mířil nahoru. Natáhla se, aby stiskla tlačítko, které by ji odvezlo zpět do přízemí, když se výtah s tichým cinknutím zastavil a dveře se otevřely do prázdné chodby.

Uslyšela ozvěnu ženského hlasu: „Ano, policii, prosím... Je tady tělo. Mrtvý muž."

Erika vystoupila. Kde to byla? Zdálo se, že se dostala do jednoho z obytných pater budovy. Viděla řady bílých dveří se zlatými čísly a vedle těch otevřených na konci chodby stála u vozíku na úklid starší žena v legínách a starém svetru. Měla žluté gumové rukavice a předloktím si otírala oči. Zrzavé vlasy jí na hlavě vytvořily rozcuchané hnízdo a obličej pokrývala spousta oranžového make-upu.

„Je to v budově OXO Tower na nábřeží, v pátém patře. Ano, děkuji."

„Je všechno v pořádku?" překvapila ji Erika.

Žena ukončila hovor. „Tohle je soukromé patro," upozornila ji chraplavým hlasem. „Pouze pro rezidenty."

„Jsem policistka."

Přejela Eriku pohledem odshora dolů a přitom zkoumala její dlouhé, trochu nepadnoucí večerní šaty. Erika byla vděčná, že má u sebe služební průkaz. Vytáhla ho a žena si skousla ret. Podle výrazu v obličeji se zdálo, že se jí ulevilo.

„Je tam mrtvola." Naklonila hlavu k otevřeným dveřím. „Muž."

Erika nahlédla dovnitř. Viděla do moderního otevřeného obývacího pokoje s okny s výhledem na zářící panorama Londýna.

„Je uvnitř ještě někdo?"

„Ne. Leží tam na posteli." Erika si všimla páru gumových rukavic přehozených přes bok vozíku. „Když uklízím, obvykle tady nikdo není. Tohle je poprvé, co jsem ho viděla… po opravdu dlouhé době."

Erika si nasadila gumové rukavice.

„Zůstaňte tady, prosím." Zapomněla, že na ni čeká Igor, i na své obavy týkající se jejich vztahu, a vstoupila do bytu.

KAPITOLA 2

Dřevěná prkna vrzala a ve vzduchu se vznášela zvláštní nehybnost jako tíživý pocit před bouří. Světla londýnského panoramatu vrhala ostré odlesky do potemnělého obývacího pokoje a kuchyně a ticho přerušovalo jemné šumění. Za velkou světlou pohovkou ve tvaru písmene L stálo v zadní stěně zabudované obrovské akvárium s rybičkami. Skupina bělostných medúz se vlnila a pohybovala po akváriu v rytmu vzduchového čerpadla a mezi bublinami se nehnutě vznášely dvě nemrkající, žalostné ploché šedé rybky.

Modré světlo z akvária se odráželo na draze vypadajících nerezových skříňkách a pracovních plochách v kuchyni. Bez spotřebičů, čistá a přehledná, ten typ kuchyně, kterou jen příležitostně používají najatí dodavatelé jídla.

Erika prošla kolem desky z kamene protkané oranžovo-hnědými žilkami k pootevřeným dveřím vedoucím z kuchyně. Na prahu zaváhala, když ji do nosu uhodil tolik známý nevábný pach smrti. Pak dveře otevřela.

Tlusté závěsy byly zatažené a uprostřed zůstala patnácticentimetrová mezera. Oranžový pruh osvětloval bledé tělo mohutného bílého nahého muže na posteli.

Nemohla najít vypínač, a tak prudce roztáhla závěsy a nechala do místnosti proudit světlo zvenčí. Kromě manželské postele s černým povlečením tam nebyl žádný jiný nábytek. Muž ležel na břiše, svázaný do kozelce, ruce a nohy spoutané za zády a vytažené vzhůru provazem, který je spojoval. Hlavu měl zakloněnou, takže obličej směřoval k závěsům, ústa přelepená lepicí páskou. Kůži měl bledou a ochablou jako pudink. Erika opatrně natáhla ruku a zkontrolovala mu puls.

Ano. Bezesporu byl mrtvý.

Na podlaze po pravé straně postele ležely na hromadě hnědé kalhoty, košile a kravata. Ve snaze narušit co nejméně důkazů Erika prohledala kapsy kalhot a našla koženou peněženku a malou čtvercovou bílou obálku. Peněženka byla prázdná kromě jediné identifikační karty. Jednalo se o průkazku do Dolní sněmovny pro Nevilla Lomase, poslance Konzervativní strany za severovýchodní Surrey.

Obálka nebyla zalepená a uvnitř našla tři polaroidové fotografie. Byl na nich Neville Lomas ležící na posteli, oblečený a podle všeho živý, a nepřítomně zíral do fotoaparátu. Na druhém polaroidovém snímku byl nahý a ležel na zádech, a na třetím byl svázaný. Erika fotografie otočila, přičemž zlehka držela okraje a dávala pozor, aby se snímků nedotkla. Každá fotka byla podepsaná černým popisovačem. Podpis plný oblin vypadal téměř dětsky:

ANNABELLE

„Jste v pořádku?“

Erika sebou trhla a málem upustila fotky. Ve dveřích stála starší žena s chraplavým hlasem a zrzavými vlasy. Uvědomila si, že její

telefon zůstal nahoře v restauraci u Igora. Zastrčila polaroidy zpátky do obálky. „Můžu použít váš telefon, prosím?“

Ženin pohled se přesunul k muži na posteli a zpět k Erice. „Ano.“

Erika přešla k ženě a odvedla ji do obývacího pokoje. Musí sem rychle dostat forenzní tým. Cítila, jak ji zaplavuje vzrušení. S ostře sledovaným poslancem přijde i ostře sledovaný případ vraždy. Žena se zastavila u pohovky a položila si ruku na opěrku.

„Jak se jmenujete?“ zeptala se Erika.

„Ann-Marie Rossová.“ Dlouze vydechla. „Můžu se na chvíli posadit?“

Obličej s ostrými rysy náhle zbledl a Erika viděla, že se jí třesou ruce. „Nikdy předtím jsem ho neviděla tak... detailně.“ Poplácala si kapsu legín, vytáhla zmačkanou krabičku cigaret, malou dřevěnou podobiznu Panny Marie a pak starý prasklý smartphone. Chtěla položit cigarety na konferenční stolek ze žilnatého kamene, ale Erika se natáhla a věci od ní vzala.

„Ne, tohle je místo činu.“

Povšimla si, že to není podobizna Panny Marie, ale zapalovač.

„Omlouvám se. Jsem z toho zmatená. Za chvilku budu v pořádku.“ Sledovala Eričin pohled. „Tohle mám z Lurd. Jela jsem tam se sestrou. A matkou.“

„Jste věřící?“

„Ne. A nijak nás ta cesta neovlivnila. Celou dobu jsme se hádaly.“

Ann-Marie podala Erice telefon. Zavolala na dispečink policejní stanice v Lewisham Row a požádala o posily a forenzní tým.

„V kolik hodin jste přišla do patra a otevřela dveře do tohoto bytu?“

„Jen pár minut před vámi."

„Pracujete tady na plný úvazek?"

„Pracuju různě."

„Jsou to rezidenční byty?"

„Ano, ale dávají přednost tomu, aby se jim říkalo apartmány. V celém tomhle patře, v patře pod a nad ním. Jednou týdně sem chodíme uklízet."

„My?"

„Agentura, pro kterou pracuji. Hoopers Limited."

„Ten mrtvý muž apartmán vlastnil?"

„To nevím. Je celý spoutaný." Poprvé se jí zlomil hlas a Erika viděla, že se snaží tvářit statečně.

„Znáte někoho z rezidentů, s kým by bylo možné si promluvit?"

„Myslíte si, že se baví s takovými, jako jsem já? Vídám, jak sem přicházejí a odcházejí různí lidé. Pokaždé někdo jiný. Někdy musíme uklízet po večírku..." Nakrčila nos. „Člověk by si myslel, že nóbl lidi jsou čistotnější než my, ale ne. Špína."

Ozvalo se zadunění, jak v patře zastavil výtah.

„Děkuju, že jsem si od vás mohla zatelefonovat." Erika podala telefon, cigarety a zapalovač Ann-Marii. Pomohla jí vstát a vrátily se na chodbu.

Dveře výtahu se s cinknutím otevřely a vyšli z nich dva policisté v uniformách. Muž a žena, oba běloši. Jejich mladé tváře byly zrůžovělé od chladného vzduchu venku a na reflexních bundách jim ulpěly kapky deště.

„Páté patro, byt šest, měl by být na konci chodby," ozval se hlas z vysílačky na klopě ženy a zopakoval to, co Erika řekla do telefonu.

„Vy jste uklízečky? Můžeme vás požádat, abyste opustily prostor, prosím?“ oslovila je policistka, když viděla otevřené dveře do bytu. Natáhla ruku, aby Eriku a Ann-Marii odvedla pryč.

„Jsem detektiv šéfinspektor Erika Fosterová.“ Trochu se jí dotklo, že si tahle mladá žena myslí, že je uklízečka. Oba policisté si ji prohlíželi od hlavy k patě, pozornost věnovali gumovým rukavicím a černým večerním šatům s flitry.

„Ráda vypadnu.“ Ann-Marie uchopila rukojeť svého vozíku a pokusila se s ním v malém prostoru otočit.

„Jsem konstábl Dahlia Becková. Tohle je můj kolega Glenn Constance,“ představila je mladá policistka. Byla krásná, měla velké hnědé oči a ústa s našpulenými rty. Erika při pohledu na ni myslela na mladou herečku, kterou obsadili do role policistky v televizním seriálu. A její uniforma byla tak nová, že vypadala skoro jako kostým. Její kolega Glenn byl stejně pohledný. Výrazné čelisti a vzhled idolu z různých matiné, ale nezdálo se, že by měl Dahliino sebevědomí. Erika viděla, že neustále polyká a v jeho očích se skrývaly obavy.

„Dobrý večer, madam,“ pozdravil, zatímco se Ann-Marie snažila manévrovat s vozíkem kolem nich.

„Prosím, můžete toho nechat?“ požádala ji Erika. „Potřebuju, abyste tady zůstala a sepsala výpověď.“

Dahliina vysílačka zapípala.

„Tady dispečink. Navázali jste kontakt?“ ozval se hlas.

Dahlia nespouštěla oči z Eriky a uchopila vysílačku. „Je tady nějaká žena, která tvrdí, že je detektiv šéfinspektor Fosterová, ale formální identifikaci jsme zatím neprovedli.“

V Erice vzplálo podráždění. *Formální identifikaci? Já nejsem ta mrtvola.* Se svými sto osmdesáti třemi centimetry byla vyšší než Dahlia. Naklonila se a popadla vysílačku na její klopě. Ať se propadne, jestli téhle namyšlené dámičce ukáže svůj odznak.

„Tady Erika Fosterová. Jste to vy, Vicky? Přepínám." Poznala stejný hlas, se kterým mluvila už před chvílí.

„Ano, madam. Přepínám."

„Potvrdíte, prosím, tady policistce Dahlii Beckové, že jsou posily a technici na cestě? Přepínám."

„Dorazí asi za dvanáct minut. Přepínám."

Erika pustila vysílačku a viděla, že se Dahlia tváří stejně otráveně jako ona.

„Dělám jen svoji práci, madam."

Erika se obrátila ke Glennovi. „Vypadá to, že zesnulý je poslanec Konzervativní strany Neville Lomas. Nemám jeho oficiální průkaz totožnosti, ale prosím, jděte na recepci a zkuste zjistit další informace."

„Ano, madam."

„A pro vás mám taky úkol." Erika se otočila na Dahlii. „Potřebuju, abyste zašla do restaurace v horním patře."

KAPITOLA 3

Igora napadlo, jestli není Erice špatně. Na toaletě zůstala dlouho. Číšník mu dvakrát naplnil sklenici šampaňským a Igor se teď cítil malátný.

„Je s madam vše v pořádku, pane?“ zeptal se hlavní číšník.

„Nejsem si jistý.“ Otřel si zpocené ruce o kalhoty. Límec košile mu najednou připadal těsný. Eričin telefon ležel na stole vedle jejího talíře.

„Šéfkuchař mě informoval, že vaše pokrmy jsou téměř hotové... Mám to pozdržet?“ Igor se podíval na dveře a zajel si prstem pod límeček. „Bude to tak madam vyhovovat?“

„Ne. Přineste je. Půjdu ji zkontrolovat.“

Déšť bušil do okna a Igor cítil, že se večer zvrtnul. Erika nebyla z nápadu na nóbl večeři nadšená. Měl se držet svého prvního instinktu – ryby s hranolky. Položil ubrousek na stůl a chystal se vstát, když do restaurace vstoupila pohledná mladá žena v policejní uniformě a reflexní bundě a zamířila k jeho stolu. Jídelna ztichla a hudba linoucí se z reproduktorů se zdála hlasitější.

„Jste Igor... Muck?“ zeptala se žena a nahlédla do poznámkového bloku.

„Vyslovuje se to Mák, ale ano, to jsem já. Je všechno v pořádku?“

Znovu se objevil hlavní číšník. Stále pomrkával a mírně se potil. „Dobrý večer, strážnice. Mohu vám nějak pomoct?“

Ignorovala ho. „Jsem konstábl Dahlia Becková,“ představila se Igorovi znuděným tónem. „Mám pro vás vzkaz od detektiva šéfinspektora Eriky Fosterové.“

„Cože?“

„Vzkaz,“ Dahlia vyslovovala pomalu. „Od Eriky. Znáte ji? Říká, že vás zná.“

„Ano, o co jde?“

„Požádala mě, abych vám oznámila, že ji zavolali na místo činu...“ Ke stolu dorazily dva talíře s jídlem, ze kterého se kouřilo. Dahlia ustoupila, aby je číšníci mohli položit. „Také mě požádala, abych jí přinesla mobilní telefon.“

Igor se podíval na hodinky. Erika byla pryč už dvacet minut.

„Jaké místo činu?“

Číšníci, kteří přinesli jídlo, si Dahlii prohlédli a vrátili se do kuchyně, ale hlavní číšník zůstal u stolu. Nenuceně se zasmál. „Strážnice, mohli bychom si o tom promluvit jinde?“

„Kde je to místo činu? V budově? Na toaletách?“ nechápal Igor.

„K tomu se nemůžu vyjádřit.“

„Musí to být v budově. Měli jsme jít na večeři!“

Trochu Dahlii obměkčil. *Dole*, řekla neslyšně. „To je její telefon?“

Igor přikývl. „Je Erika v pořádku?“

„Ano.“ Dahlia se naklonila, zvedla telefon ze stolu a odešla. Starší pán spolu s několika dalšími muži v restauraci ji zaraženě sledovali, když procházela kolem nich.

Igor zíral na dva talíře s jídlem. Hlavní číšník mu věnoval medový úsměv.

„Dobrou chuť."

* * *

Erika zaznamenala dlouhou výpověď Ann-Marie a pak si ji forenzní patolog Isaac Strong zavolal zpět. V bytě teď bylo rušno, policisté zajišťující místo činu odebírali stěry z podlahy v kuchyni a koupelně. Dahlia a Glenn požádali, jestli si můžou s Erikou prohlédnout místo činu. Všichni dostali bílé forenzní kombinézy, které si oblékli. Přes chodbu, obývací pokoj a ložnici byla rozestavěna řada ocelových krabic, které byly od sebe vzdálené asi třicet centimetrů jako most z nášlapných kamenů, aby mohli projít do prostoru, aniž by kontaminovali místo činu.

Provazy na mužově těle byly přeřezané, ale stále ležel v kozelci s rukama a nohama vytaženýma vzhůru a dozadu. Oči měl doširoka otevřené. Vedle postele čekala nosítka a fotograf na místě činu dokumentoval každý centimetr prostoru.

„Dobrý večer," pozdravil Isaac. Přes roušku mu byly vidět jen hnědé oči. Chvíli si Eriku prohlížel. „Změnila jsi na dnešní večer plány?" Eriku a Isaaka pojilo mimo práci blízké přátelství a ona s ním předtím telefonovala o Igorově nečekaném pozvání na večeři.

„Ano... Co nám o tom všem můžeš říct?" Erika se podívala na mužovo tělo a dodala: „Můžeš mi říct čas smrti?"

„Dobrý pokus."

„Mohl bys mi říct aspoň přibližnou dobu?"

Isaac si povzdechl.

„Jeho tělo je v raném stadiu rigoru mortis." Ukázal na mužovy ruce a nohy ohnuté dozadu. „Zjednodušeně řečeno, můžu odhadnout, že zemřel během posledních čtyřiadvaceti hodin."

„Takže od včerejší osmé hodiny večer," upřesnila Erika.

„Po prvním ohledání můžu určit, že má zlomená dvě, možná tři žebra a pravá ruka je vykloubená z jamky, což by mohlo svědčit o tom, že se razantně bránil spoutání."

Glenn, který stál vedle Eriky, si nervózně odkašlal.

„Myslíte si, že se jednalo o dobrovolný sex?" napadlo ho.

„Někteří chlapi se rádi nechávají svazovat," poznamenala Dahlia.

„O tom ty něco víš, nemám pravdu?"

„Jdi do prdele, Glenne."

„Hej! Trochu respektu, prosím," vyjel Isaac, kterého mladí policisté rozčilovali stejně jako Eriku. Přesunul se k mužově hlavě. „Mohli byste mi trochu posvítit?" požádal jednoho z policistů zajišťujících místo činu a ten naklonil nejbližší lampu. Široce otevřené oči mrtvého se rozzářily odrazem jasného světla žárovky. Isaac vzal pinzetu s plochou špičkou, uchopil okraj lepicí pásky a opatrně ji odlepil od mužova obličeje. Pod ní se v grimase rigoru mortis obnažily zažloutlé zuby. Erika jeho tvář viděla už dřív, v televizi při nějaké parlamentní debatě. Tehdy měl stejnou grimasu, i když živější. Isaac ustoupil a uložil pruh pásky do průhledného plastového sáčku na důkazy. Podal ho jednomu z policistů, který na něj připevnil štítek.

„Budeme potřebovat oficiální potvrzení totožnosti, ale řekl bych, že je to Neville Lomas, ten samý muž na průkazové fotografii z dolní sněmovny a na fotkách z polaroidu," řekl Isaac.

Podal Erice tři polaroidy, nyní ve forenzních sáčcích. Pomalu je procházela a cítila sílící hrůzu, protože se zdálo, že snímky na sebe navazují a vyprávějí nějaký příběh. První fotka zachycovala Nevilla Lomase, jak leží oblečený na posteli a tupě zírá do kamery. Na druhé fotografii byl nahý a snažil se zakrýt. Na třetí byl svázaný do kozelce, oči podlité krví.

„Vypadá, že je mimo." Erika znovu prošla fotky. Isaac přikývl.

„Kdo dneska dá svému dítěti jméno Annabelle?" Dahlia si pozorně prohlížela podpisy na jednotlivých polaroidech.

„To samé bys mohla říct o *Dahlii,*" poznamenal Glenn a Dahlia zvedla oči v sloup.

„Pokusím se vám co nejdřív poslat toxikologii." Isaac se úkosem podíval na oba mladší policisty. Na každém polaroidu ulpěl prášek na snímání otisků prstů.

„Na těch fotkách nejsou žádné otisky – to je škoda." Erika se rozhlédla po kolezích zajišťujících místo činu, kteří snímali otisky na sloupku postele. Práškem posypali další otisky na stěně u čela postele a kolem vypínačů světel. Erika ustoupila z cesty, aby umožnila fotografovi přístup k hromadě oblečení, která stále ležela na podlaze u postele. „Tohle bude vyžadovat podrobné zkoumání. Můžu dostat zpracované otisky co nejdřív?"

„Přirozeně," odpověděl Isaac.

„Znamená to ano?"

„Ano."

„A co příčina smrti?"

„Eriko, musím provést pitvu."

Znovu se podívala na fotografie. „I kdyby nějakého poslance vzrušovalo, když dělá... tohle... ať už to bylo cokoli... opravdu si myslíš, že by se u toho s radostí nechal fotit?“ Viděla, jak si Dahlia s Glennem vyměnili pohled. „O co jde? Vyklopte to.“

Dahlia ukázala na jednu z policistek zajišťujících místo činu. Žena stála ve dveřích ložnice a v ruce držela stojan na deštníky naplněný dlouhými koženými jezdeckými bičíky.

„Na chodbě je skříň plná BDSM pornočasopisů, DVD a tady toho,“ vysvětlila jim žena.

„Nějaké další jezdecké vybavení?“ zeptala se Erika.

„Ne. Nemyslím si, že by se tohle používalo k jízdě na koni.“

„A co nějaké zakázané látky?“

Zavrtěla hlavou. „Nic. Zatím.“

„Děkuji. Všechno to uložte do pytlů.“ Erika se podívala na důkazní sáčky s polaroidy. „Tahle Annabelle by mohla být prostitutka, kterou si najal.“

„Myslím, že preferovaný termín je *sexuální pracovnice*,“ poznamenala Dahlia.

Erika ji ignorovala. „Neviděla jsem žádné známky násilného vniknutí. Uklízečka si odemkla vchodové dveře, vešla dovnitř a našla tělo. Mohlo jít o nepovedené sexuální hrátky a ten, kdo se na nich podílel, zpanikařil a utekl. Nebo je to vražda, která má vypadat jako sexuální hrátky.“ Její slova chvíli visela v místnosti. Ozývalo se jen cvakání spouště doprovázené záblesky fotoaparátu. „Ať tak či onak, máme mrtvého poslance a ubíhá nám čas, než se to dozví média.“

KAPITOLA 4

Bylo deset hodin večer. Erika si svlékla kombinézu a odevzdala ji technikům, aby ji uložili do pytle. Zkontrolovala svůj telefon a uviděla řetězec zpráv od Igora, který se jí ptal, co se děje.

A sakra. Igor.

Dahlia a Glenn odevzdali kombinézy a Erika je požádala, aby začali s obcházením bytů sousedících s číslem šest, a sama si šla promluvit s vrátným v přízemí budovy.

Viděla, že se předtím od řeky vrátila do budovy samostatným vchodem pro rezidenty, který se nacházel vedle vchodu do restaurace. Ve vstupní hale našla malého muže sedícího za stolem. Předtím tam nebyl. Měl podezřívavý zarudlý obličejík s vyčnívajícími zuby, který Erice připomínal králíka středního věku. Když blýskla průkazem, podrážděně si ji prohlédl.

„Jak se jmenujete, prosím?“

„Oliver Grant.“ Jeho zuby odvedly většinu práce na zvuku *aaa* ve slově Grant.

„Jste tu celý den?“

„Přišel jsem v šest. Chápu správně, že se něco stalo v pátém patře? Přišla jste mi poskytnout další informace? Jsem za tuhle budovu zodpovědný a nerad tápu.“

Za stolem viděla krátkou řadu obrazovek průmyslových kamer, které snímaly budovu z různých úhlů.

„Pokrývají vaše videokamery i vnitřní chodby?“ Erika se zadívala na obrazovku, která zabírala hlavní vchod.

„Nejsou *moje*. Jsou součástí systému kamer v této budově.“

„Samozřejmě.“ Erika tomu popudlivému, panovačnému mužíčkovi nespolkla návnadu.

„Soukromí našich rezidentů bereme velmi vážně. Vnitřní chodby žádné kamery nesnímají.“

„A co uvnitř výtahů?“

„Dva hlavní výtahy, které slouží rezidenčním částem, uvnitř kamerový systém nemají.“

„A co váš kamerový systém pokrývá?“

„Přední vchod u chodníku podél Temže, vchod pro obchodníky a nakládací rampu pro budovu a restauraci. Služební výtah pro restauraci, vchod do restaurace a bar. A tady vstupní halu.“

„Návštěvníci se zde musejí zapsat?“

„Samozřejmě.“

„Rezidenti?“

„Ne.“

„Jak to ohlídáte?“

„Ehm. Prostě to víme.“

„Před nějakou dobou jsem vešla dovnitř, a vy jste na recepci nebyl.“

„Musel jsem být v zadní kanceláři.“

Erika uviděla dál na chodbě dveře do malé kanceláře. „Pracoval jste tady včera večer?“

Než stačil odpovědět, otevřely se za nimi dveře a od řeky dovnitř zavanul prudký vítr. Vešel vysoký tmavý muž, kterému bylo podle všeho hodně přes třicet, s obličejem pokrytým jizvami po akné. Doprovázel ho další muž, hubený a plešatící, v šedém obleku a dlouhém plášti do deště. Byl bledý a pod levým okem měl hnědé mateřské znaménko podobné strupu.

„Pane Grante, dobrý večer," pozdravil mladší muž. Eriku ignoroval.

„Dobrý večer, superintendante Fisku." Oliver při úsměvu odhalil zuby.

„Superintendant?" zvedla obočí Erika. Ani jednoho muže nepoznávala.

„Ano."

„Jsem detektiv šéfinspektor Erika Fosterová." Všimla si, že si ji oba muži v jejích večerních šatech prohlížejí od hlavy k patě.

„Já jsem superintendant Dan Fisk z West End Central. Děkuju vám, že bráníte pevnost," řekl s úsměvem. Nepředstavil muže, který ho doprovázel, a jeho malé černé oči těkaly po foyer a po Erice.

„Bráním pevnost? Byla jsem prvním policistou na místě činu, pane."

Muž v obleku ukázal za stůl k výtahu, který se právě otevřel. „Pojedu nahoru," zamumlal. Dan přikývl.

„Kdo je to?" zeptala se Erika, když zmizel ve výtahu a dveře se zavřely.

„Ach. Tahle otázka je asi trochu mimo vaši i moji hodnost." V Danově hlase se neozývalo nepřátelství, ale jeho žoviální chování působilo nuceně. „Jste si vědoma toho, ehm, kdo je naše oběť?" Odstoupil od stolu a ztišil hlas.

„Nemáme formální identifikaci, ale ano."

„Dobře. V pořádku, převezmu to, Eriko. Děkuju vám, jak jste to tady zvládla."

„Počkejte, pane, kdo vám zavolal?"

Zdálo se, že ho otázka překvapila. „Proč je to důležité?"

„Moje hodnost stačí na to, abych se zeptala."

„Samozřejmě. Vaši osobu nijak nezpochybňuju. Zavolal mi někdo jiný. Domnívala se, že bych rád věděl o citlivosti tohoto případu."

„Kdo?"

„Kdo mi volal?"

„Ano. Kdo vám volal?

Zdálo se, že musí v hlavě pátrat po jménu dotyčné. „Jedna z mých uniformovaných policistek, Dahlia Becková, reagovala na vaše volání spolu s dalším policistou z West End Central."

Erika na něj chvíli zírala. „Kdy vám volala?"

Dan se zasmál. Erice se nelíbil. Jednal s ní, jako kdyby se chovala nekompetentně. „Asi před hodinou."

Tedy v době, kdy Erika pořizovala výpověď od uklízečky Ann-Marie.

„Jen se snažím pochopit, proč by vám volala uniformovaná policistka, která ani uniformu nenosí moc dlouho, aniž by mi o tom řekla?"

„Chápu správně, že sloužíte na stanici Lewisham Row v jižním Londýně?"

„Ano, ale to s tím nemá nic společného. Pane, předávání informací nadřízeným je moje práce."

Přikývl a nesnesitelně se usmál. Zdálo se, že nevnímá, co mu říká. V kapse mu začal zvonit telefon.

„Omlouvám se. Musím si to vzít. Děkuji, Eriko. Nyní můžete jít a užít si zbytek večera." Zvedl telefon. „Ano, Petere. Právě jsem to převzal." Přijel výtah, dveře se otevřely a on nastoupil.

Erika ho pozorovala, když se dveře zavíraly. Plně se věnoval hovoru. Otočila se zpátky k Oliverovi. „Pracoval jste tady včera večer?"

„Ne, nepracoval. A jestli odcházíte, musíte se podepsat." Odhalil zuby a věnoval jí vítězoslavný úsměv.

* * *

Glenna Constance uvolnili z obcházení sousedů a pověřili ho, aby Eriku odvezl domů svým služebním vozem.

Když vyjeli z centra Londýna a sjížděli po Old Kent Road, tiše supěla. Udělala tu chybu, že si sedla na zadní sedadlo, a ve zpětném zrcátku viděla, jak si ji Glenn prohlíží.

„V Blackheath jsem nikdy nebyl." Přerušil ticho, když projížděli kolem stanice New Cross a obrovského supermarketu Sainsbury's. „Slyšel jsem, že je to pěkná čtvrť."

„To ano."

Přikývl. „Já bydlím v Croydonu."

„To je do centrálního Londýna trochu daleko."

„Ani ne. Jezdím veřejnou dopravou."

„Je superintendant Dan Fisk vaším představeným na West End Central?"

Usmál se.

„Co je na tom směšného?"

Zatvářil se sklesle. „Omlouvám se. Jen že slovo *představený* dneska tak často neslyšíte."

„Jo, jsem ze staré školy. Se superintendantem Fiskem přišel ještě jeden chlápek, který se nepředstavil. Šedý oblek, plešatý. Mateřské znaménko pod okem."

„Chtěl vidět tělo."

„Ukázal nějaký průkaz?"

„Ne, superintendant Fisk ho zapsal sám. Mohl patřit ke státní správě?" Erika přikývla a podívala se z okna. Dokázala si představit, že nechtějí, aby se médii šířil příběh o tom, jak poslanec zemřel během bizarních sexuálních hrátek, a odváděl tak pozornost od politiky a PR. Erika se ohlédla. Glenn se na ni stále díval. „Rád jsem se s vámi setkal. Chci říct, že jsem s vámi rád pracoval."

„Opravdu? Proč?"

Vypadal rozpačitě.

„Když jsem studoval v Hendonu, v rámci výcviku používali jeden z případů, které jste vyřešila."

„Opravdu? Který?"

„Eliase Millse. Majitele kavárny, který zavraždil devět žen a servíroval je v kari. Podezřívala jste ho, ale on dokázal všechno utajit... Maso zpracovával do jídla, kosti mlel a prášek vyhazoval do kanalizace..."

V prvních letech, když sloužila v Manchesteru, tento případ vyčníval mezi ostatními. I na něm s ní pracoval Mark. „Rozhodla jste se soustředit na to, co dělal s vlasy. Jeho přítelkyně pracovala jako kadeřnice v místním salonu a zbavovala se jich."

„Spolu se skalpy," dokončila Erika a vzpomněla si na den, kdy případ rozlouskli. Vybavila si i zápach hnijícího masa.

„Bylo to inspirující." Glenn se zatvářil, jako by se z vlastního nadšení cítil trapně.

„Kolik je vám let?"

„Pětadvacet, madam."

Ježíš. Pětadvacet. Před sedmadvaceti lety Erika opustila policejní školu v Hendonu. Celá věčnost. Tehdy žila ve Velké Británii teprve šest let, byla zasnoubená s Markem a s nadějí se dívala do budoucnosti.

Při pohledu na Glennův odraz ve zpětném zrcátku se ho chtěla zeptat, jestli je taky plný naděje a o čem sní. Jenže ta otázka jí připadala jaksi nepatřičná. Chvíle pominula a po zbytek cesty mlčeli. Erika ze sebe nedokázala setřást události večera. Superintendant Dan Fisk byl také mnohem mladší než ona, a přesto se přiřítil se svojí vyšší hodností a případ od ní převzal. Erika byla hrdá na hodnost detektiva šéfinspektora, ale vždycky si myslela, že bude stoupat výš.

U policie si nadělala dost nepřátel na to, aby si šance na povýšení zmařila. Až doposud se během své kariéry řídila zásadami – dělat správné věci často znamenalo udělat si nepřítele –, ale v poslední době se cítila frustrovaná. Zasekla se.

Vzpomněla si na svůj dlouhý den u soudu, kde sledovala, jak muž, o němž věděla, že je vinen ze znásilnění, díky dobrému advokátovi vyvázl bez trestu. Podaří se jí někdy něco skutečně změnit? Kolik času jí zbývalo, než ji odsunou na vedlejší kolej a budou tlačit do důchodu? Pět let? Méně?

Když dorazili do Blackheath, poslala Igorovi textovku:

Omlouvám se. Jsi vzhůru?

Uplynulo několik minut. Neodpověděl. Když se přiblížili k Eričině řadovému domku s výhledem na vřesoviště, viděla, že okna jsou tmavá.

Auto zastavilo před domem a Erika pocítila náhlé nutkání předat Glennovi nějakou moudrost nebo radu, ale nic ji nenapadlo. Tak mu jen popřála dobrou noc.

KAPITOLA 5

Ve dveřích Eriku přivítal její kocour George. Postavil se na zadní nohy a položil jí své tlapky v bílých ponožkách na nohu.

„Ahoj, chlupatá koule." Erika byla vděčná za jeho bezpodmínečnou lásku. Sklonila se k němu a pomazlila se s ním. Převalil se a ona mu podrbala lesklou černou srst. Uvnitř bylo teplo, a přestože koberec nechala položit už před rokem, kdykoli prošla vchodovými dveřmi, stále to tu příjemně vonělo novotou.

Došla do kuchyně a otevřela ledničku. Našla zbytek rizota, naložila si talíř a dala ho do mikrovlnky. Erika koupila dům od staré paní, která na něm léta nic nedělala, a když se nastěhovala, byl ve špatném stavu – holá podlahová prkna a rozpadající se špinavá omítka. Celý dům pomalu renovovala, částečně s pomocí Igora.

Zatímco se rizoto točilo v mikrovlnce, Erika se rozhlížela po své nové útulné kuchyni s pracovními plochami ze světlého dřeva a stříbrně se lesknoucími spotřebiči. Neměla Igora nechat v té restauraci. Věděla to, ale přesto to udělala.

Ještě na Slovensku se jako děti měli rádi, než se Erika v osmnácti přestěhovala do Manchesteru, kde začínala jako au-pair. To bylo v roce 1990. Nebyl internet ani mobilní telefony a Erika se starala o dvě malé děti velmi strohého soudního patologa a jeho ženy. Ne-

chovali se k ní špatně, ale jejich pohostinnost nesahala tak daleko, aby jí dovolili používat pevnou linku k volání domů. Chvíli si s Igorem dopisovali, ale jejich vztah vyšuměl, a o rok později se Erika seznámila s Markem a její život se nasměroval jinam.

Erika před čtyřmi lety koupila dům v Blackheath, a tehdy se setkali znovu, když jí Igor přivezl novou postel. Byl už několik let rozvedený a pracoval jako řidič dodávky společnosti Argos.

Erika si všimla, že Igorův služební průkaz leží na mikrovlnné troubě. Před třemi lety měl možnost se rekvalifikovat na řidiče londýnského metra. Krátce poté udeřila pandemie a oba byli zařazeni mezi klíčové pracovníky. Přestěhoval se k ní, aby mohli být ve stejné bublině. Fungovalo to překvapivě dobře. Pak se finančně postavil na nohy a koupil si malý byt kousek od ní.

Všechno se dokonale dařilo. Proto Eriku vyděsila představa, že jí jako demoliční koule do života vtrhne žádost o ruku.

Mikrovlnka zacinkala a Erika vyndala jídlo. Igor uvařil rizoto předchozí večer a druhý den chutnalo ještě lépe. Našla svůj telefon a zavolala mu. Hovor přijal až po dlouhém vyzvánění.

„Tvoje rizoto předčí každou luxusní restauraci." Igor mlčel. „Nechal sis tady svůj průkaz do práce. Vím, že máš zítra večerní směnu... Dokud jsem tě nenechala v restauraci, měl jsi v plánu zůstat přes noc."

„Vyřešila jsi tu vraždu?"

Erika se rozpačitě zasmála. „Ne. Už mě z toho případu vyhodili, což je rekord i na mě."

„Aha. To je mi líto." Jeho slova zněla upřímně, takže se Erika cítila ještě hůř.

„Ne, mně je to líto. Že jsem tě opustila."

„Proč?"

„Opravdu jsem našla mrtvolu. Šla jsem dolů na vzduch a pak jsem se vrátila špatným vchodem."

„Proč jsi mi to prostě nepřišla říct? Poslala jsi nějakého namyšleného zelenáče."

Eriku v duchu docela potěšilo, že si myslí, že je Dahlia namyšlený zelenáč.

„Šla jsem na místo činu. Byla tam svědkyně. Pak dorazili technici z forenzního oddělení."

„Byla jsi o dvě patra níž a ten chlap byl mrtvý. Mohla jsi vyjet nahoru." Jeho rozumné argumenty ji přiměly cítit se hrozně.

„Je mi to líto. Je to jako nemoc, jsem prostě řešením vražd posedlá."

Igor chvíli mlčel. „Proč tě z případu odvolali?"

„To nevím. Bude to vysoce sledovaná záležitost a já se chovám jako neřízená střela."

„Hele, mojí přítelkyni nikdo nebude říkat neřízená…"

Erika se zasmála. Zasunula vidličku do horké rýže na talíři. „S tím nóbl jídlem jsi mě vyděsil. A… myslela jsem si… chtěl jsi mě požádat o ruku?"

Igor se zakuckal a Erika slyšela, jak vyplivl pivo zpátky do lahve.

„Cože? Myslela sis, že jde o žádost o ruku? Že si tě chci vzít?"

„Nemusíš tolik protestovat!" Erice se ulevilo. „Měl jsi na sobě elegantní oblek a byl tam ten zatracený číšník, co se babral se šampaňským. O jaké překvapení šlo?"

Igor si povzdechl.

„Nebylo to až takové překvapení. Chtěl jsem tě o něco poprosit. Víš co? Přijdu k tobě."

* * *

O deset minut později už Igor rozdělával oheň na roštu v předním pokoji a Erika otevřela dvě piva. George spokojeně podřimoval na stoličce před klavírem.

„Chtěl jsem se tě u večeře na něco zeptat." Igor se k ní otočil.

„Dobře." Erika cítila nápor paniky, i když žádost o ruku vyloučil.

„Netvař se tak vyděšeně."

„Nejsem vyděšená."

Došel k úhledně naskládanému dřevu a novinám na roštu a škrtl sirkou. Přiložil ji k papíru a oheň se s hučením rozhořel.

Igor se k ní obrátil. „Jste si s Tomem blízcí?"

Tom byl Igorův šestnáctiletý syn z manželství s Denise.

„Samozřejmě. Nikdy se nebudu snažit být jeho matkou, ale vycházíme spolu dobře. Ano."

„Rádi bychom tě měli uvedenou jako kontaktní osobu pro případ nouze a chtěli bychom tě přidat jmenovitě jako osobu do dohody o předávání a vyzvedávání ze školy. Pokud tam někdy Toma povezeš. A když říkám *my*, myslím tím sebe a Denise. A Toma. Je nadšený, že by mohl jet do školy policejním autem."

„Jezdím neoznačeným autem." Erika se usmála.

„Ano, ale máš sirénu a modrá světla."

Podívala se na Igora. Tohle byl významný krok. Potvrzení, že je jejich vztah vážný, když ji zapojí do opatření týkajících se péče o dítě.

„Lichotí mi to. S radostí to všechno udělám. Dokonce Toma někdy vezmu do školy, když budu moct. Ale proč sis myslel, že mě musíš vzít na nějakou nóbl večeři, abys mě o to požádal?“

„To navrhla Denise.“

„Jsem úplně jiná než Denise.“ Erika doufala, že se jí povedlo dát najevo svůj názor a přitom zůstat diplomatická.

„Jsem opravdu rád. Díky. Je to docela šílené, když se nad tím zamyslíš. Jak se to dneska dělá. U nás na Slovensku jsme nikdy neměli určené, kdo bude dítě hlídat.“

„Já vím. Vždycky jsem chodila přes město do školy sama. A to mi bylo osm. Svět se změnil.“

Naklonil se k ní a políbil ji. „Dobře, tak tohle je vyřešené. Zbylo ještě nějaké jídlo?“

„Ty jsi v restauraci nejedl?“

„Snědl jsem svoje jídlo a tvoje taky, ale porce byly malé. Pořád mám hlad.“

Igor odešel do kuchyně a Erika si sedla k ohni. Vzadu v hlavě jí hlodal červíček strachu. Strachu z toho, že by po Markovi mohla někoho znovu milovat a spoléhat se na to, že její štěstí zajistí někdo další.

S Igorem byla šťastná, a to ji děsilo.

KAPITOLA 6

Lednová pondělní rána patřila k Eričiným nejméně oblíbeným chvílím v roce. Igor zůstal na víkend a budík mu zazvonil v půl šesté ráno. Erika ležela ve tmě, zírala do stropu a přitom slyšela, jak pouští sprchu.

Strávili víkend doma, ale v hlavě měla případ Nevilla Lomase. Nastavila si na Googlu upozornění, které ji mělo informovat, až se jeho vražda objeví ve zprávách. Telefon zapípal. Posadila se, oči ještě zamlžené spánkem, a zašmátrala po mobilu na nočním stolku. Viděla, že na *BBC News* právě vyšel článek:

> Neville Lomas, který byl 24 let poslancem za severovýchodní Surrey, náhle zemřel ve věku 66 let. Policisté z Metropolitní policie byli v pátek kolem 20:05 přivoláni do jeho bytu v centru Londýna, kde byl nalezen bez známek života. V tuto chvíli není jeho smrt považována za podezřelou. Neville, laskavý rodinný typ, oddaně pracoval pro svůj volební obvod a byl největším zastáncem Surrey a místní oblasti.

Erika strávila nějaký čas hledáním informací o Nevillu Lomasovi a jeho životopis se podobal stereotypnímu životopisu nechutného

poslance – studoval na Oxfordu, kde se seznámil se svojí manželkou Isabellou. Měli tři děti a velký dům ve vlastním volebním obvodu. V roce 1987 byl zvolen do garantovaného parlamentního křesla za severovýchodní Surrey. Během své kariéry se zapletl do několika skandálů, kvůli žádnému z nich však o mandát nepřišel. Ve skutečnosti jeho preference při každých volbách rostly. Pravidelně byl obviňován z lobbování ve prospěch různých podniků, které neměly na srdci zájmy britského lidu, a během posledních třiceti let byl zapleten do tří bulvárních sexuálních afér. Novinářům se dostaly do rukou jeho fotografie z „kokainových orgií" v roce 1990 a z „bondage a spanking orgií" s ruskými prostitutkami v roce 1993. Naposledy v roce 1999 prodala sexuální pracovnice svůj příběh tisku s tím, že jí Neville Lomas platil za to, aby ho sexuálně ponižovala. Údajně se rád nechával svazovat, bičovat a pomočovat.

Jeho žena Isabella při něm stála po celou dobu a při dvou příležitostech byla vyfotografována, když stála vedle něj na trávníku s pevně semknutými rty, v lehké blůzce s ladícím kardiganem a vlasy staženými látkovou čelenkou, když se za své činy stejným médiím vydatně omlouval.

Pikantní podrobnosti o sexuálním životě Nevilla Lomase přiměly Eriku k zamyšlení, zda byla jeho smrt dílem nehody, nebo nepodařených sexuálních hrátek. Stále ji však něco znepokojovalo na polaroidech s podpisem Annabelle.

Igor se objevil u postele oblečený v uniformě londýnské dopravní společnosti.

„Uvařil jsem ti čaj." Postavil hrnek na noční stolek. Erika se posadila a ukázala mu článek. „Takže ho nezavraždili?"

„Tak to uvádějí."

„Ty si myslíš, že jde o vraždu?"

Erika se napila čaje a zadívala se z okna na vrcholky holých stromů na pozadí oranžových pouličních světel. Pokrčila rameny.

„To je dobře. O případ méně k řešení. Sama jsi říkala, že máš rozdělaných spoustu vražd. Uvidíme se večer. Ryby a hranolky?"

„V pondělí?"

„Jo, rozšoupneme se."

Erika se zasmála. „Dobře."

Políbil ji na tvář a odešel.

* * *

Policejní stanice v Lewisham Row byla od jejího domu v Blackheath vzdálená dvacet minut jízdy. Když v sedm hodin zastavila, bylo parkoviště poloprázdné. Pouliční lampy osvětlovaly silnou vrstvu námrazy na asfaltu. Jakmile vystoupila z auta, ovanula ji kousavá zima, a tak spěchala dovnitř a dávala pozor, aby neuklouzla na četných zledovatělých kalužích před hlavním vchodem.

Končila noční směna a na chodbě ke kancelářím panoval ruch.

Erika se setkala s kolegyní, detektivem inspektorkou Kate Mossovou, u dveří do kuchyňky pro zaměstnance. Když obě vešly dovnitř, detektiv inspektor Peterson a detektiv McGorry se skláněli k mikrovlnce a průhledným okénkem pozorovali dvě pomalu se otáčející misky.

„Dobré ráno, šéfko, dobré ráno, chlapci," pozdravila Mossová. Byla to malá, zavalitá žena s ohnivě rudými vlasy. Obličej měla posetý tisíci pih a vlídné zelené oči jí jiskřily.

„Dobré ráno," odpověděli Peterson a McGorry a otočili se od mikrovlnky.

„Užili jste si víkend?" Mossová si rozmotala dlouhou šálu a sundala si kabát.

Erika přikývla. Peterson s McGorrym se otočili zpět a zamručeli, aniž by odvrátili pohled od mikrovlnky.

„Kdo dneska potřebuje Netflix?" Mossová se k nim připojila. „Na co se to díváme? *Skutečný zločin – ovesná kaše*?"

„Ha ha." Peterson se otočil, aby se na ni usmál. „To je… co to vlastně je?"

„Kaše z ovesného mléka slazená stévií s příchutí javorového sirupu," odpověděl McGorry.

Peterson byl vysoký, štíhlý černoch se vzpřímeným držením těla, jen o něco menší než sto třiaosmdesát centimetrů vysoká Erika. Erice vždycky připomínal hračku vojáčka. John McGorry byl téměř stejně vysoký jako Erika. Poprvé se s ním setkala, když byl ještě štíhlý mladík, ale teď, o více než šest let později, docela zmohutněl. Mikrovlnka zacinkala, John otevřel dvířka a vyndal dvě misky se šedou kaší, ze kterých se kouřilo.

Mossová vytáhla z kapsy kabátu papírový sáček.

„Mám jeden čokoládový croissant navíc, jestli máte chuť?" nabídla Erice.

„Díky. Vezmu si ráda."

Erika pobaveně sledovala, jak se Peterson a McGorry nimrají v jídle a závistivě se dívají, jak se ženy zakusují do lahodných máslových croissantů.